У небесних полях чорнокрилий тюльпан,
чорний щит на черлених воротах,
незалежний вішак, незворушний жупан
і неправда в казках косоротих...

На світанку — закислі свої продери,
по сніданку — читай на зарінку,
доки в книзі віків довгорукі вітри
перегорнуть останню сторінку.

А тоді — жебони, гомони, говори,
допивай побрехеньку до деньця...
Тільки ж ліс попід сивим верхів'ям гори —
як зелена пов'язка чеченця.

Тільки ж тіні з осель попідземних ідуть
у небесні поля... — і довіку
не впізнають ні зору твого каламуть,
ні твою доброту без'язику.